

Hvor hesten ligger begravet

Af Lars Ahn

Laust begyndte at høre lyden af hovene samme dag, som han havde modtaget den første SMS.

Det havde i forvejen været en lang og besværlig dag på arbejdet, og lige som han skulle til at forlade kontoret, havde Kira ringet og spurgt, om han ikke kunne købe ind til aftensmaden på vej hjem?

"Jeg har haft kvalme lige siden i morges," havde hun sagt, så nu stod han i parkeringskælderen og havde netop taget fat i indkøbsposerne, da han hørte lyden.

Klop ... klop ... klop ...

Hans første indskydelse var at slippe poserne, springe ind på forsædet af bilen og stikke af. Så tog fornuften over. Først SMS'en og nu dette. Det var næppe tilfældigt. Han begyndte at spejde efter højttalerne, men de kunne være placeret hvor som helst i p-kælderen.

Klop ... klop ... klop ...

På den anden side var lydene meget livagtige og virkede ikke som om, de kom fra en optagelse. Havde de virkelig bragt en hest herved bare for at skræmme ham? Ud fra hestens slæbende gang lød det også som om, den manglede ... Han kunne mærke, hvordan hans nerver var ved at spille ham et puds, så han tog en dyb indånding og hankede op i poserne og tvang sig selv til at gå stille og roligt hen til elevatoren, der kunne føre ham op til lejligheden og Kira.

Klop ... klop ... klop ...

Når han lyttede efter - og han gjorde ellers sit bedste for ikke at gøre netop det - lød det faktisk som om, hesten var på vej væk fra ham og ikke hen imod, og det var det eneste, der forhindrede ham i at gå i panik. I stedet holdt han blikket stift rettet mod elevatordøren, mens han ventede på, at den skulle åbne.

En bevægelse i det yderste af hans synsfelt fik ham alligevel til at dreje hovedet. Det var ikke andet end et glimt, og han kunne knapt nok sige, hvad det var, han så, men det var nok til at få ham til at tabe poserne. Lyden af knust glas og dåser, der trillede hen ad betongulvet, rev ham tilbage til virkeligheden, og i samme øjeblik åbnede elevatordøren sig og gav ham endnu et chok. Han samlede poserne op og sprang ind i elevatoren og trykkede febrilsk på sin etage. Først da han var næsten fremme, gik det op for ham, at han havde efterladt halvdelen af varerne nede i kælderen.

#

SMS'en var kommet fra et nummer, han ikke genkendte, så i første omgang havde han ignoreret den. For tiden modtog han et hav af mails, beskeder og telefonopkald i forbindelse med byggeriet, så det var først i den frokostpause, han egentlig ikke havde tid til at holde, at han havde fået tjekket den.

Hans første indskydelse var, at det måtte være en joke, eller at den var sendt til ham ved en fejl, men så ramte erkendelsen ham med fuld kraft. Beskeden var i højeste grad tiltænkt ham, og den kunne ikke være sendt til andre. Han følte sig også sikker på, hvem den var fra. *Dennis*.

Han læste SMS'en igen og igen, mens hans frokost stod og blev kold.

"TILLYKKE MED SUCCESSEN STJERNEARKITEKT. HUSK AT DU IKKE ER DEN ENESTE SOM VED HVOR HESTEN LIGGER BEGRAVET. JEG HOLDER GERNE KÆFT MEN GØR DET IKKE GRATIS. DU HØRER MERE FRA MIG."

Til sidst slettede han den.

#

Kira tog det forbløffende pænt, at han havde formået at ødelægge halvdelen af deres aftensmad. Det var en af de mange ting, han elskede ved hende. Modsat flere af hans tidligere kærester blev hun sjældent vred over hans fejl, og hun forsøgte heller ikke at ændre noget ved ham, men tog ham, som han var. Omvendt var hun ikke en tomhjernet nikkedukke, som bare gjorde, hvad der blev sagt, og de gange, hvor hun var uenig med ham, måtte han bagefter erkende, at det nok var hende, som havde haft ret.

"Jeg kan ringe efter noget mad," tilbød han. Én ting var sikkert: han skulle ikke ned i kælderens igen i aften.

Kira så op fra sin gennemgang af de sørgelige rester af indkøbsposerne. "Det behøver vi ikke. Jeg tror godt, jeg kan få noget ud af det her."

Han stirrede skeptisk på varerne. "Virkelig?"

Hun kom hen til ham og lagde armene om hans hals. "Bare du ikke forventer noget gourmet."

Han kyssede hende. "Har du fået det bedre?"

Hun nikkede. "Ja, men først inden for den seneste time. Den, som opfandt begrebet 'morgenkvalme,' burde sagsøges for falsk varebetegnelse. Man kan åbenbart have det på alle tider af døgnet."

"Hvis det er nogen trøst, så skulle det være et tegn på en sund graviditet," sagde han.

Hun fnøs. "Tak, det ved jeg, hr. Netdoktor. Men det føles bestemt ikke sådan, når man står med hovedet nede i kummen for tredje gang i løbet af en dag."

Hvis nogen for bare et år siden havde fortalt Laust, at han tolv måneder senere ville bo sammen med en kvinde og allerede vente barn med hende, ville han have anset dem for at være sindsforvirrede. Han havde hverken tid eller lyst til et fast forhold, endsige at stifte familie, mens han stod midt i sin karrieres største og vigtigste projekt. Men Kira havde simpelthen fejlet benene væk under ham, selv om hun altid påstod, at det var ham, som havde gjort det med hende.

Det hjalp selvfølgelig, at hun ikke var krævende af natur og accepterede hans lange arbejdsdage. Men hvorfor skulle hun ikke gøre det, når hun også var en del af byggeprojektet? Det var faktisk sådan, de havde mødt hinanden. Hun var en af medarbejderne på bygherrens kontor, og han havde muligvis talt kort i telefon med hende eller set hende i baggrunden til et møde forinden, men det var først ved receptionen, hvor han blev afsløret som vinderen af arkitektkonkurrencen, at han for alvor lagde mærke til hende.

Høj over triumfen havde han spurgt, om hun ville på date med ham, og til hans overraskelse havde hun givet ham sit telefonnummer. Inden han havde set sig om, var de flyttet sammen, og for to uger siden havde hun pludselig nævnt, at hun havde taget en graviditetstest, fordi hendes menstruation var udeblevet.

Han havde ofte spekuleret på, hvordan han ville reagere, når han fik at vide, at han skulle være far. Ville han være overhovedet være i stand til at udvise tilstrækkelig glæde? Men da han så, hvordan Kira strålede, kunne han ikke lade være med at grine lykkeligt, og han havde vistnok også fældet en tåre. Det påstod hun i hvert fald, da de overbragte den glade nyhed til hans forældre, selv om han benægtede det, men kun halvhjertet.

Så Laust' liv kunne lige nu ikke være mere perfekt, hvis ikke det var for den SMS, og hvad det end var, han havde set og hørt i parkeringskælderen. Jo mere han tænkte over det, jo mere blev han overbevist om, at hans fantasi havde spillet ham et puds som en reaktion på chokket over den truende besked. Selvfølgelig havde der ikke været en hest dernede, og lydene var bare noget, han havde bildt sig selv ind. Og hvad havde han i det hele taget set? Et glimt af ... *noget hvidt, noget med en hale.*

Han rystede tanken ud af hovedet og rettede sin opmærksomhed tilbage mod tv-skærmen. På trods af at byggeriet for længst var vedtaget og i fuld gang, skabte det stadig debat. Han havde

heldigvis selv været forskånet for det meste og overlod den del til politikerne, men det irriterede ham alligevel en smule, når der kom kritik af hans bygning - især fra kolleger og såkaldte eksperter, som burde vide bedre.

Kira kom hen til ham. "Maden er klar."

Han slukkede for fjernsynet. "Fint. Jeg er så sulten, at jeg kunne spise en hest," sagde han og følte sig sært stolt over sin private vits. *Se, det går mig så lidt på, at jeg kan spøge med det, så fuck dig, Dennis. Og fuck dig, Krøyer.*

#

Laust tænkte ofte, at hvis Krøyer bare havde været en almindelig kristen som alle andre, ville intet af alt dette være sket. Men nej, manden skulle absolut være anderledes og kunne ikke nøjes med at være døbt og konfirmeret og så ellers bekende sin tro ved at møde op i kirken ved højtidene.

Det var sikkert den samme trang til at tænke skævt, der havde gjort Krøyer til millionær inden for IT-verdenen med et eller andet program, som Laust stadig ikke forstod formålet med, uanset hvor mange gange han fik det beskrevet. Men det var også lige meget, for Krøyer havde besluttet at bruge nogle af sine mange millioner på at bygge et nyt hus, og han ville have Laust til at tegne det. For en nyuddannet arkitekt som Laust var dette en mulighed, han ikke kunne sige nej til, og han kneb sig fortsat i armen over at have fået den, når så mange af hans bekendte fra studiet kæmpede for at finde et arbejde.

På en eller anden måde havde Krøyer fået øje på Laust' afgangsprøjet og havde set noget i det, der havde overbevist ham om, at han havde fundet den rette arkitekt. Laust havde en mistanke om, at det også hang sammen med, at han som nyuddannet var billig og lettere at hundse rundt med, men han sagde til sig selv, at det var bedre at have noget at sætte på sit CV end at være arbejdsløs.

Til Laust' overraskelse viste Krøyer sig at være en lydhør og samarbejdsvillig bygherre, der havde meget få ændringer til hans forslag, og som var god til at sikre, at entreprenøren ikke kørte for meget rundt i menagen med den uerfarne arkitekt. Alt kørte efter planen, lige indtil et par uger efter det første spadestik. Det ugentlige byggemøde var lige overstået, da Krøyer hev Laust til side for at fremsætte et specielt ønske.

Laust troede først, han havde hørt forkert. "Du vil begrave *hvad* under huset?"

"En hest," sagde Krøyer, som om der intet unormalt var i det.

Laust følte trang til at sige mange ting, men han blev i dette øjeblik pludselig meget bevidst om sin position i dette byggeri, så han nøjedes med at stille det mest åbenlyse og samtidig mest neutrale spørgsmål: "Hvorfor?"

"Det er en gammel tradition," sagde Krøyer og kastede sig ud i en forklaring om, hvordan man i gamle dage i Danmark havde en begravet en hest, når man gik i gang med at bygge en ny kirke. Forklaringen skulle være, at ingen havde lyst til at være den første, der blev begravet på en kirkegård, men med hesten havde man sikret, at den allerede var indviet. Og så skulle det samtidig give held til byggeriet.

"Held," sagde Laust, mest fordi han ikke vidste, hvad han ellers skulle sige.

Ifølge Krøyer var det dog ikke ligegyldigt, hvordan hesten så ud. Den skulle være et år gammel og hvid, og så måtte den kun have tre ben og skulle begraves levende.

Laust var overhovedet ikke i stand til at fordøje alle disse informationer. Han kunne knapt nok forestille sig, hvorfor Krøyer overhovedet fortalte ham det. Med mindre ...

"Hvor vil du få hesten fra?" spurgte han og turde næsten ikke stille det af frygt for, at han allerede kendte svaret.

Krøyer klappede ham på skulderen. "Det overlader jeg til dig og Frank," sagde han, som om han blot havde bedt dem om at finde nogle nye vinduer i ellefte time. Frank var hovedentreprenørens mand på byggepladsen, og Laust havde godt bemærket, han havde virket underlig fāmælt under byggemødet, men havde ikke tænkt videre over det.

"Hvad siger Frank til det med hesten?"

Krøyers ansigt fik for første gang under samtalen et strejf af irritation over sig. "Det må du tale med ham om. Jeg ved blot, at jeg har en forventning om, at I finder en løsning sammen."

Laust sank en klump. "Okay. Hvor lang tid har vi?"

"Det skal helst være, inden vi begynder at støbe gulvet," sagde Krøyer og gjorde mine til, at samtalen var ovre. På vej ud af skurvognen vendte han sig i døråbningen. "Og Laust? Det her bliver selvfølgelig mellem os tre."

Laust forsøgte at smile efter bedste evne. "Selvklart," sagde han.

Læs resten af novellen i *Hvis jeg overlever natten*, Enter Darkness, 2016

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](#).